

Publicerad 2023-12-30 16:46 av Peter Dickson

Historien om en ingenjör

Mattias Larsson

Enligt schablonen är vi ingenjörer stela och förstår inte andra. Det är sant för en del av oss men detsamma gäller en massa människor som inte ens kan sätta upp en tavla. För oss är vissa aspekter av tillvaron oproblematiske. Våra bilar, datorer och musikanläggningar lyder oss som trogna hundar och gör exakt vad vi vill. Vi förstår dem och uppfattar deras signaler. Våra fingrar vet när man kan använda kraft och när man skall vara försiktig. Så länge maskiner är i våra händer går de nästan aldrig sönder. Att betrakta icke-ingenjörers kamp mot materien är däremot ofta smärtsamt för oss. Många människor kan inte använda en cykelväxel, öppna ett kärvande lås eller parkera en bil. Om man tvingas använda en dator som en icke-ingenjör har haft tar det minst en timme att göra den brukbar. Många icke-ingenjörer kan inte ens fylla en diskmaskin. När den har diskat klart har ofta glas ramlat och den ena rotorn eller bägge har hindrats att rotera. Dessutom står vissa tallrikar så tätt att inget vatten kan komma in mellan dem. Inte sällan är det enda man som ingenjör kan göra att stuva om disken, ladda med nytt diskmedel och starta den stackars maskinen pånytt.

Jag heter Mattias Larsson. Det finns inte så mycket att berätta om mig, men jag tänker göra det ändå. Jag föddes i slutet av femtiotalet i Växjö, son till en byggmästare och en dagisfröken. Farfar var handlare men i övrigt består hela mitt släkktred bakåt av småbönder, torpare, drängar och pigor. Morfar var bonde men klurig med maskiner. Kanske är det från honom jag har mitt intresse för teknik. Jag har alltid plockat isär saker. Det gjorde pappa nervös innan han märkte att de brukade fungera bättre när jag var färdig med dem. Jag köpte en trasig moppe när jag var tretton och plockade isär den också. Det tog mig ett slag att laga och trimma den, men sen körde jag ifrån de flesta av grannskapets ungar.

Senare intresserade jag mig för förstärkare. Jag köpte byggsatser som jag satte ihop och lärde mig hur de fungerade. Så småningom konstruerade jag mina egna. När gymnasiet var slut började jag läsa elektroteknik på KTH. Där stötte jag för första gången på datorer. De – eller rättare sagt datorprogrammen – var som att bygga elektronik i kvadrat eller kubik. Samma skaparglädje men utan materiens begränsningar. Att bygga förstärkare är tidsödande och dyrt och stora delar av arbetet är tråkig rutin. Varje liten modifiering man vill pröva kan kräva flera dagars arbete. Ett datorprogram modifierar man på ett ögonblick, vilket innebär att arbetet är kreativt nästan hela tiden. Bara ens fantasi och förmåga sätter gränserna. Jag ägnade all tillgänglig tid åt att programmera och hänga med likasinnade på skolan. När jag var klar med min examen sökte jag jobb som programmerare. Intervjuerna var som säljmöten. Men det var jag som var kunden och arbetsgivaren den ivriga försäljaren. Jag valde Ericsson eftersom de hade de häftigaste maskinerna. Men jag insåg snabbt mitt misstag. Där blev jag en liten kugge i ett stort maskineri och själva arbetet var alldeles för enkelt. Efter ett halvår slutade jag och började som konsult på ett litet bolag. Under hela åttiotalet jobbade jag hos olika kunder. Ibland var det roligt, ibland rutinmässigt, men det var fritt och bra betalt. Kvällar och nätter ägnade jag åt egna projekt.

Jag har aldrig gillat att klä upp mig. Som utvecklare kunde man gå i jeans och tröja utan att någon brydde sig. En gång när jag skulle träffa några höga chefer hos en kund köpte företaget en kavaj åt mig, men jag tror

det gav fel signaler. I utlandet fungerade det annorlunda. Jag minns när jag skulle utvärdera ett system inför ett bolagsförvärv i Frankrike. De som tog emot mig talade god engelska. När de demonstrerade systemet använde de franska bakom min rygg. De kunde inte föreställa sig att en lufs som jag förstod och avslöjade bristerna. Jag spelade dum. Efter en stund prövade jag funktionerna som inte fungerade och spelade överraskad över resultatet. När jag skulle resa hem tackade jag dem på franska och njöt av deras reaktion. Det blev inget bolagsköp.

Som tekniker är man rent objektivt tråkig för andra människor eftersom de inte begriper det man håller på med. Men ingenjörer är ofta öppnare och nyfikenare än personer med andra yrken. Dessutom är vi sällan högfärdiga. Min erfarenhet är att professionella musiker är bland de tråkigaste människor man kan stöta på. Deras ögon brukar bli tomma så snart samtalet rör sig utanför deras område. Klassiska musiker är nästan alltid aspiga och alla rockmusiker jag har träffat verkar ha ADHD. Bägge kategorierna ser sig själva som finare än alla andra. Och allra längst ner på deras skala hamnar naturligtvis tekniker som jag. Det här var antagligen värre när jag var ung än det är nu, när alla har lärt sig att också nördar kan vara framgångsrika. Jag vande mig vid att ha låg status. Ibland när jag träffade främlingar ljög jag om mitt yrke och kunde konstatera att jag fick en helt annan respekt om jag sa att jag var journalist eller arkitekt. Fast det slutade alltid illa. När jag tröttnade på att låtsas blev den jag talat med alltid sur. Antagligen blev deras uppfattning om tekniker ännu lägre efter det. Sjuksköterskor hade dock inga fördomar. Jag blev ihop med en och när det tog slut blev jag ihop med hennes bästis i stället. Vi håller ihop än idag.

Tillsammans med några vänner bildade jag eget konsultbolag i slutet av åttiotalet. Det gick bra och efter några år ville en kund köpa hela bolaget, så jag fick grundplåten till vårt hus. Under nittiotalet fick min fru och jag tre ungar. När vårt andra skulle födas jobbade jag med en produkt. Jag hade utvecklat en ny fitness. Min chef var på mig för att få in den i produkten i tid för en mäsas men innan jag hann bli klar föddes ungen. Han var skärrad men inte dum. Inför en stor publik demade han vårt ordinarie program och växlade omärkligt till min halvklara version när han skulle visa den nya fitnessen. Sedan växlade han snabbt tillbaka utan att någon märkte något. Han hade övat innan, och preparerat noggrant så att informationen på skärmen var identisk. Han var mycket nöjd med sig själv när han kom hem och berättade historien för alla.

I samma veva tog jag anställning på ett litet konsultbolag, där jag blev delägare. Bolaget växte snabbt, blev börsnoterat och vid millennieskiftet var jag miljonär. Då sålde jag nästan alla mina aktier. Jag betalade av alla våra lån, köpte en fin sommarstuga och hade ändå pengar kvar. Fast jag vet min plats. Jag är en uppkomling, och kommer aldrig att kunna tillägna mig överklassens självklara förmåga att obesvärat ta plats, att vara besvärlig. Sen många år är jag chef snarare än tekniker. Jag tog steget för att jag efter tjugo år framför skärmen började få ont i ryggen. Vid en middag med kollegorna var smärtorna så intensiva att jag knappt kunde äta. Jag frågade min chef vad det fanns för möjligheter att byta inriktning. Han trodde jag skämtade. Jag tog upp det en gång till några veckor senare men han sa att jag var galen. Han tänkte inte förlora sin bästa konsult, sa han. ”Jag har bestämt mig”, sa jag men han trodde antagligen att jag bluffade. Så jag började söka jobb som inte krävde att jag satt vid datorn hela dagarna. Jag har fått nästan alla jobb jag har sökt i mitt liv, men så var det inte nu. Ingen ville ha mig som konsultchef eller vice VD eller något annat än som systemutvecklare. Vid den här tiden var det fortfarande kris i branschen efter IT-

bubblan. Så jag startade ett eget bolag. Det var naturligtvis idiotiskt gjort men timingen var bra. Marknaden började vakna till liv men det var fortfarande lätt att få tag på duktigt folk till villkor de inte hade accepterat några år tidigare eller senare. En del av dem blev delägare, och gjorde en god affär.

Jag är fortfarande företagsledare. Det är kanske inte så konstigt för en son till en byggmästare, även om mitt jobb ibland har mer gemensamt med en dagisfrökens. Tekniken är min hobby igen. Det går bra för oss även om vårt lilla trettiomannabolag knappast är värt några miljarder. Och själv äger jag bara 19%. Kanske börjar det bli dags för mig att lägga av, men det är fortfarande roligt. Fortfarande dyker det upp nya problem som jag måste lösa och möjligheter jag kan utnyttja. Sådant stimulerar en enkel ingenjör som jag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter Dickson med Poeter.se id #26659 innehar upphovsrätten